

NATO ГЕНЕРАЛИ И МИЛИЦЕ

Тог пролећног јутра, сунчаног и ведрога, у Грмији, планини изнад Приштине, певали су славуји, а у крошњама липа у главној приштинској улици цаврљали су врапци.

Сам у небеском плаветнилу изнад Голеш-планине лебдео је орао и песнику се за метафору и стих нудио.

Поред Лаба и Ситнице скакутала су ко зна која покољења косова по којима је Косово, ваљда, име добило.

Дреница је опет, и ко зна који пут, крваво разбојиште, расадник мржње што зверства рађа...

Тог сунчаног јутра, које ничим није наговештавало почетак косовске катаклизме, коначно сам, и потпуно, сигуран да мала, лепа и паметна Милица, избеглица из Крајине, не борави више у Приштини. Не знам куда је отишла, хоћу да верујем, и себе убеђујем, да ју је њена звезда однела да је лечи од неправде и зла којима су јој душу отровали на самом прагу преко кога је у живот искорачила, а у пакао крочила. Сада верујем да из пакла искорачује према животу. Било би праведно и Богу драго.

Тог јутра, мислио сам, и надао се, да је лепотица Милица последње дете-жртва сулудости рата и заумности генерала и државника који из заваљености у фотељама сеју зло и недужне Милице детињства и живота лишавaju.

Али, тог истог јутра и генерал Кларк у небо гледа и моли му се да му буде наклоњено, јер - увече ће у нови рат!

Дан, полако, од јутра и светлости, клизи према својој другој страни - ноћи и тами.

По Косову, и свуда по мојој земљи, генерал Кларк бомбе сеје, а оне смрт!

После овог јутра било је их је седамдесет осам. Седамдесет осам јутара славуји не певаху у Грмији, у крошњама липа у главној приштинској улици не цаврљаху врапци, а над Голешом не лебдијаше орао да би се песнику као метафора и стих понудио. Над Голешом челичне птице стравом прете.

Седамдесет осам јутара и седамдесет осам ноћи.

У једној од тих седамдесет осам ноћи погину и мала Милица Ракић док је на ноши седела! Тако се из безазленог детета претворила у најверодостојнију слику-илустрацију „моћи и силе НАТО-алијансе”. Ни Пикасо не би веродостојнију насликао. „Герника” је само кроки замишљене, а никад завршене слике...

Мала Милица на ноши-мртва! Пронашле су је оне „паметне” бомбе - сами врх људског ума! Генерал Кларк улази у историју. Ништа Наполеон и Кутузов - ништа! Беху ли за њиховог времена ноше измишљене.

Мала Милица на ноши беше велика претња великом генералу. То је она заузела став да га бомбардује! Он, стварно, то нер сме дозволити, мора малу Милицу предухитрити.

Генералска слава је „паметном” бомбом у Миличину ношу ускочила. Ношу су у клозетску шољу испразнили, повукли воду, у канализацију све смешало, а Милица је у небо улетела. Слава је твоја, генерале, а вечност Милици припада!

Тог јутра кад су у Грмији славуји певали, врапци цаврљали у крошњама липа у главној приштинској улици, а над Голешом се орао песнику за метафору нудио, мала Милица из Крајине више није боравила у Приштини. Отишла је своју звезду да тражи. И још једном је од великих генерала бежала.

Тог јутра ни слутио нисам да ћу годинама, куд год да кренем и где год да се задржим, сретати само Милице којима су моћни генерали покрали радости детињства. А оне су се ређале као ђинђуве у ђердану на прљавом врату историје и времена.

Генерали, мирно спавајте! Плач малих Милица неће вас будити све до судњег дана. А онда, Бог нека види како ће вас и којим путевима водити.

Ацо РАКОЧЕВИЋ

(МОЛИТВА ЗА МИЛИЦУ,

НУБ „Иво Андрић”, Приштина 2006)

